

med kønssygdomme, fordi de ikke får lov til at kræve, at kunderne bruger kondom.

Kvinderne tilbydes også hjælp til at forberede deres hjemrejse – f.eks. i form af modtagelse af en ngo'er i lufthavnen. Men det er forholdsvis få, der ønsker dette. Hvorfor så det? Det er nok, fordi de er bange, og fordi de ikke vil rejse hjem med den skam, der følger af det, de har været ude for.

I respekt for den enkelte kvinde må vi acceptere, at vi ikke kan tvinge hende til at anmelde sin bagmand, som måske har truet hende og hendes familie. Vi kan heller ikke tvinge hende til at tage imod vores tilbud. Men vi skal naturligvis hele tiden vurdere, om det, vi tilbyder ofrene, er godt nok. Og det er jo hele pointen med at sætte en evaluering i gang, før vi beslutter os for nye initiativer eller for den sags skyld for centre.

Selv om meget er gjort, har vi ikke udryddet kvindehandel. Tværtimod er der jo desværre en tendens til en øget global trafik. Det skal vi tage fat på, ikke mindst i internationale sammenhænge og forhandlinger.

Regeringen har allerede sat 90 mio. kr. af til projekter i vores nabolande og udviklingslandene. Der er også konkrete initiativer i både EU og Nordisk Ministerråd, og det har der faktisk været gennem flere år. Jeg havde så sent som for halvanden uge siden som ligestillingsminister en god drøftelse med mine nordiske og baltiske ministerkollegaer. Det var interessant at høre, hvordan de tackler problemerne i afsenderlandene.

Der er bl.a. sat kampagner i gang for at informere unge kvinder om kvindehandel, så de ikke lader sig lokke til Vesten af udspekulerede bagmænd, fordi de tror, at de kan finde lykken ad den vej. Det er helt sikkert nødvendigt at oplyse om bagsiden af turen til Vesten.

Men jeg fandt det vigtigt under mødet at slå fast, at det også er afgørende, at regeringerne gør en indsats for at give kvinderne mulighed for at tage del i den økonomiske udvikling, som EU-medlemskabet bl.a. er med til at åbne for. Kun ved at give kvinderne muligheder i hjemlandet er der en reel mulighed for, at de ikke lader sig lokke af falske drømme.

Derudover drøftede vi, hvordan man via en social indsats kan forebygge handelen med kvinder og samtidig sikre, at de kvinder, der sendes hjem, bliver modtaget bedst muligt. I den forbindelse gjorde jeg det klart, at vi fra dansk side gerne hjælper med at sætte et sådant

arbejde i gang. Jeg ser frem til samarbejdet med ikke mindst de baltiske lande og til en fælles indsats i regionen om bekæmpelse af menneskehandel.

Som led i lanceringen af handlingsplanen i 2002 blev der gennemført en landsdækkende kampagne om kvindehandel. Det har været interessant at se, hvordan den første kampagne var med til at få Danmark op af lænestolene, og hvordan debatten jo har udviklet sig de seneste 3 år. Der er sket en markant holdningsændring fra at opfatte kvindehandel som noget, kvinderne selv var ude om, til at se kvindehandel som organiseret kriminalitet.

Nu er jeg jo så ved at planlægge en ny kampagne til efteråret målrettet kunderne til de handlede. Men målet med kampagnen er, at vi også får sat mere debat i gang. Danskerne skal vide, hvilke forhold ofrene lever under, og kunderne skal tage et medansvar for at hjælpe de handlede kvinder. På den måde håber jeg, at vi kan få endnu flere aktører på banen.

Vi har jo længe arbejdet målrettet med at få en bredere samarbejdsflade, og derfor er det simpelt hen lodret forkert, når Enhedslisten påstår, at vi kun støtter Reden – Stop Kvindehandel. Som jeg sagde sidst, så er der andre aktører på banen. Der er Pro Vejle, og Prostitution og Kvindehandel, Århus, udfører også et opsøgende arbejde, og Videns- og Formidlingscenteret for Socialt Udsatte dokumenterer indsatsen. Samtidig har vi sat gang i et pilotprojekt på to af landets krisecentre for at eksperimentere med forskellige former for beskyttelsestilbud.

Kl. 18.45

Jeg er rigtig glad for, at der var enighed blandt satspuljepartierne om at støtte handlingsplanen i 2002, for med den har vi fået sat rigtig meget i gang, og vi er nået forholdsvis langt.

Hvis vi skal nå endnu længere, må vi stå sammen i kampen mod menneskehandel. Der er behov for et konstant og entydigt budskab om, at vi i Danmark ikke accepterer handel med mennesker, hvad enten det drejer sig om børn eller voksne, kvinder eller mænd. Det bør vi være fælles om; der er brug for handling og ikke bare en gentagelse af de samme diskussioner.

Jeg synes, det er ærgerligt at bruge handel med mennesker som platform for en generel politisk uenighed. Det er emnet i virkeligheden alt for vigtigt til.

Når evalueringen foreligger til efteråret, har vi en god basis for en drøftelse af, hvordan vi så